

PROLETARER I ALLE LAND, FORÉN DERE!

den røde ARBEIDEREN

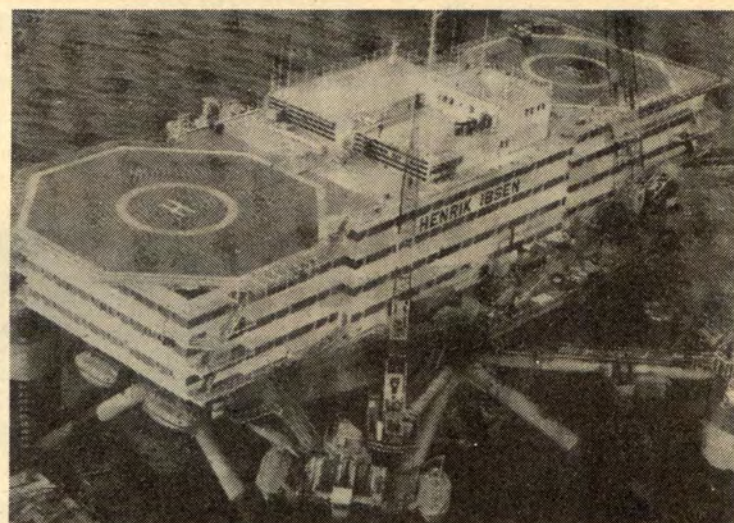

NR. 6 1980 8. ÅRG.

ORGAN FOR KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

KR. 3

NORDSJØ-ULYKKA: PROFIT GÅR ALLTID FORAN SIKKERHET

side 8

I. MAI

Imperialismen betyr krise,
fascisme og krig!

SOSIALISME eller
BARBARI!

TARIFFOPPGJØRET:

NYTT LO- FORRÆDERI!

Et nytt tariffoppgjør er "i havn". Det innebærer:

- Tak på lønnsglidninga ved 3 prosent
- Lokale forhandlinger maksimalt en gang i året - alt utover dette rammes automatisk av den reaksjonære lønnsreguleringsloven
- Generelt tillegg på 5,2 prosent - som knapt dekker prisstigninga under den såkalte prisstoppen i 1979
- Sukkerbiten er sjølsagt garantibestemmelsen om at ingen skal tjene mindre enn 85% av gjennomsnittet for LO-NAF-området. Den skal sørge for at de økonomiske "medisinen" glir ned hos arbeiderklassen.

side 4

Quislings patenkte medlemmer av "NORDISK FOLKEREISNING"

Etter storlockout og Menstadslag:

Da borgerskapet i Skien hyllet Quisling

den røde Arbeideren kan hermed bringe faksimiler av to dokumenter med tilknytting til Quisling og mellomkrigstidas fascisme. Det dreier seg om faksimiler av kopier av dokumentene, som har befunnet seg i privat

eie og - såvidt vi vet - ikke er offentliggjort tidligere. Dokumentene burde være av like stor interesse som endel av de ting som kom fram i tilknytting til fru Quislings dødsbo.

side 6-7

ET UAVHENGIG ZIMBABWE?

Den 18. april er datoen som i tråd med valgresultatet skal sikre Zimbabwe formell uavhengighet. Det gjenstår å se hva den nye regjeringa til Robert Mugabe legger i begrepet uavhengighet, eventuelt hvor langt de vestlige imperialismaktene er villige til å tøy begrepet.

For det som i øyeblikket er klart, er at den vestlige imperialismen har fortsatt kontroll over Zimbabwe, om nå i indirekte form. Statene i Vest-Europa står formelig i kø for å yte det nye (og etter afrikanske forhold høyt industrielt utvikla) Zimbabwe "u-hjelp". Imperialistene bryr seg ikke engang med å legge skjul på hva som er bakgrunnen for "omsorgen". Nemlig 1) å opprettholde den vestlige innflytelse, som det heter, og 2) klok av skade komme de russiske sosialimperialistene i forkjøpet når det gjelder å tilby økonomisk og militær hjelp.

Riktige betingelser

Mye tyder på at imperialistene utprøver en ~~ny~~ kolonistrategi på Zimbabwe (som vi også var inne på i drA nr. 4 1980). Såpass bevisste, politisk utvikla og militært dyktige som de nasjonale frigjøringsbevegelsene etter hvert er blitt, er den åpne undertrykkende imperialistiske volden ikke lenger alltid formålstjenlig. Den avler opprørsstemning og internasjonal fordømmelse. Den "nye" imperialistiske framgangsmåten er hva en kunne kalle fredelig "sosialdemokratisering". Og så det norske regjeringsorganet gjenspeiler denne imperialistiske erkjennelsen (naturlig nok, siden det nettopp er en sosialdemokratisk sådan). Arbeiderbladets leder 27.3. sier nemlig følgende: "Det er utmerket at Vesten med Storbritannia og USA i spissen nå gjør kraftanstrengelser med sikte på å opprettholde den vestlige innflytelse i Zimbabwe. Det som opp- tar oss mer, er at Vesten stiller de riktige betingelser for bistanden til Zimbabwe." De "riktige" betingelsene er at hjelpen utnyttes "til gagn for de mange". Dette tilsynelatende humane utgangspunktet er i realiteten bare en forståelse av at det zimbabweanske folket forventer resultater av valgseieren til

ZANU, det vil aldri komme til å avfinne seg med status quo. Følgelig må den imperialistiske utbyttinga anta nye former skal den overleve.

Arbeiderklassen i bevegelse

Imidlertid ser det heller ikke ut til at arbeiderklassen i Zimbabwe

eneste progressive faktor i regjeringa vil svare til forventningene det svarte Zimbabwe stiller. Det etter alt å dømme høye aktivitetsnivået i arbeiderklassen i landet vil forhåpentlig om ikke annet presse regjeringa til å innta standpunkter i det arbeidende folkets interesse.

har til hensikt å avfinne seg med det nåværende tempoet i utviklinga. Dette kan vise seg å bli et problem såvel for den nye sammensatte regjeringa som for imperialismaktene. Flere fabrikker har vært stengt på grunn av streiker - kravene har vært høyere lønn og skikkelige arbeidsvilkår. I hovedstaden Salisbury har politiet brukt tåregass for å spre demonstrerende arbeidere. Den svarte arbeidsministeren rykket ut mot arbeiderne og ga dem beskjed om å gå tilbake til arbeidet fordi de ellers kunne komme til å "ødelegge den goodwill som er bygd opp mellom regjering, arbeidere og arbeidsgivere".

Vi skal ikke være dogmatisk og slakte Kanga for et slikt utkjør. Den stadig usikre situasjonen for det nye Zimbabwe nødvendiggjør taktiske manøvreringer, ikke minst overfor det hvite mindretallet. Vi har fortsatt håp om at ZANU-folkene som den

Borgerlig-demokratisk regjering

Den nye regjeringa er i sin natur borgerlig-demokratisk og ikke revolusjonær. ZANU har overtatt Smith-regimets statsapparat, regjerings-sammensetninga er et konglomerat av ulike klasser og grupper sine interessepartier. Dette til tross for at ZANU fikk reint flertall og kunne ha utnyttet denne ypperlige utgangsposisjonen til sosial og politisk omveltning.

Foreløpig later det altså til at Mugabe satser på nasjonal enhet, å beholde den hvite ekspertisen og med dette som grunnlag basere seg på imperialistisk "hjelp". For det er ikke bare imperialismaktene som bønnfaller Zimbabwe/Mugabe om å få fotfeste. Tvert imot. Mugabe har anmodet Storbritannia ikke bare om økonomisk hjelp, men også om bistand til militær opplæring, integrering av geriljaen og rasistenes "sikkerhetsstyrker", og til trening

av politistyrkene. Som om ikke dette var nok ber det nye styret i Zimbabwe om britisk rettleiing i diplomati, statsstyre og kringkasting.

Det er dessuten lite som tyder på noen snarlig jordreform, enn si ekspropriasjon av den halvparten av jorda i landet som tilhører de hvite. London-avtalen gir flere begrensninger her, bl.a. at jordeierne har krav på full økonomisk kompensasjon. En slik kompensasjon har dagens Zimbabwe ingen forutsetninger for å utbetale.

Flyktninger og framtid

Tusener av flyktninger fra nabolanda skal reise hjem. Sult herjer i de fattige distriktene i landet. Den nye regjeringa står overfor kjempevan-sker som vi ikke må overse. Men likevel - hvor mye har Zimbabwe egentlig vunnet? Rasiststyret er avskaffa. Dette er i knappe ord seieren i Zimbabwe. Den er betydelig i seg sjøl: Bor-

gerlig-demokratiske rettigheter for den svarte befolkninga er et avgjørende springbrett for en sosialistisk revolusjon i Zimbabwe. Vi tror nemlig ikke at det nye Zimbabwe ut fra forutsetningene det er grunnnet på - borgerlig-demokratiske reformer i imperialistisk regi - vil fri de arbeidende massene i landet fra kapitalistisk utbytting. Imperialismaktene er gitt nytt innpass, om enn via andre veier enn tidligere. Vi er redde for at kompromiss med imperialismen er blitt lede-tråden for ZANU-lederne, istedenfor bare et taktisk middel. Bare den zimbabweanske arbeiderklassen og det svarte arbeidende folket kan presse ZANU-partiet til å rette opp kursen før det er for seint. Målet for den zimbabweanske arbeiderklassen og det arbeidende folket i landet er og blir full frigjøring og uavhengighet gjennom en sosialistisk revolusjon.

STUDIER I MARXISMEN-LENINISMEN

er i dagens økonomiske og politiske situasjon viktigere enn noensinne. Både med henblikk på den stadig skjerpede økonomiske krise og den derav følgende faren for en ny imperialistisk omfordelingskrig - men også med henblikk på floraen av mer eller mindre "sosialistiske" og "kommunistiske" organisasjoner her i Norge som stadig åpner avslører sin reformistiske og revisjonistiske politikk i tråd med skjerpinga av den imperialistiske rivaliseringa, bl.a. idet de fylker seg bak "sitt eget" borgerskap.

Den norske arbeiderklassen mangler altså et kommunistisk parti som kan påta seg oppgaven med å lede arbeiderklassen utenom den revisjonistiske hengemyra og fram mot den sosialistiske revolusjon. Meld deg derfor på studiesirkel i regi av Kommunistisk Arbeiderforbund, vår partibyggende organisasjon. Enten gjennom et av våre lokallag eller direkte til vår sentrale adresse.

FRAM FOR BYGGINGA AV DET KOMMUNISTISKE PARTIET!

den røde ARBEIDEREN

SENTRALORGAN FOR KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863 - Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427
Tlf. 37 63 60
Redaktør: Jan R. Steinholt
Trykk: Eget Kontor-øfiset.

Stem nei til tariffbløffen

Den store "dramatikken" om tariff-oppgjøret viste seg som før å være en del av det tradisjonelle demagogiske spillet. At aksjekursene på børsen var helt stabile midt under den største dramatikken - da NAF trua med storlockout - er kanskje det beste beviset. Børs-spekulantene lar seg ikke lenger affisere av teatraliske generalprøver på tariff-området.

Forbundsledelsen i Jern og Metall har pliktskyldigst og åpenbart motvillig gått mot tariff-for-slaget. Derimot har det trolig forbauset mange at forbundsledelsen har støttet opp om de massive politiske demonstrasjonsstreikene som det lavere tillitsmannssjiktet har tilskyndet. Dette har naturligvis ingenting å gjøre med at forbundsledelsen i dette forbundet står på en militant og avvikende, enn si revolusjonær faglig linje. Balstad & Co. har klart faglig-politiske og personlige grunner til å "lette på lokket" blant jernarbeiderne før det koker helt over på grunnplanet. Med det til følge at avdelingene ville krevve innkalt til ekstraordinært landsmøte for å kaste forbundsledelsen, slik bl. a. Kristiansandavdelinga har gjort klart.

I en slik pressa situasjon er det taktisk klokkeste forbundsledelsen kan gjøre å la futten gå ut av motstanden gjennom begrensa politiske aksjoner. Slik sikrer fagbyråkratene både gjennomføringen av oppgjøret og sine egne posisjoner. Håper de. Om det skal lykkes er nå opp til jernarbeiderne og resten av arbeiderklassen.

At de lavtlønte, med Bekledningsformann Finn Nilsen i spissen (!), nå jubler, er tross alt forståelig. Både sett med de lavtløntes og forbundsformannens øyne. På kort sikt og umiddelbart blir det nemlig en betraktelig lønnsøkning for spesielt de kvinnedominerte bransjene med sultelønn-nivå.

På lenger sikt vinner Finn Nielsen og resten av fagapparatet. Både ved at tillitten til LO-byråkratiet blir styrka, og

ved at de tilsynelatende motsetningene mellom lavt- og "høyt"-lønte utdypes.

Snart vil også flertallet av de lavtlønte gjennom smertelig erfaring få se at motsetningen ikke er reell. Sperregrensa på 3 prosent kommer til - så sant den blir respektert - å medføre at både de med lav og høyere inntekt kommer til å få nominal-lønna stabilisert på dagens nivå. Med andre ord skal reallønnsnedslag og tilsvarende profittøkning i framtida kunne foregå ufortsyrret. For at prisene kommer til å fortsette å stige, er det ingen lenger som tviler på.

Samtidig med prisstigninga utbrer inflasjonen seg og inngår i en vekselvirkning med førstnevnte. Det statlige "bidraget" på 1,4 milliarder blir dekket gjennom sedeldpressa i Norges Bank. Den påfølgende inflasjonen vil arbeiderklassen sjølsagt måtte svi for.

De statlige inngrepene i tariffoppgjørene må prinsipielt avvises. Ikke utelukkende fordi korporativiseringsprosessen skyter fart, heller ikke bare fordi arbeiderklassen slik er med på å finansiere sitt eget lønns-tillegg. Det virkelig groteske eksemplet er nemlig kommet fram ved årets oppgjør. Vi tenker her på økningen av barne-trygda som en del av den s.k. "økonomiske ramma" på angivelige 12 prosent.

For hvem nyter godt av barnetrygd? Alle med barn gjorde det før, og alle gjør det også nå. Likevel inngår dette i industriarbeidernes tariffavtale! En del av det inflatoriske statsbidraget til de fagorganiserte tilfaller med andre ord bl.a. også Pål Krabys "charmante barn".

Hvor stupid innbiller LO og NAF seg at arbeiderklassen er? Stem NEI til tariff-for-slaget!

Lokal grunnplansorganisering og kamp for de 20 prosentene som oppgjøret ikke dekker!

Red. avsluttet 18.04.80

Grrrrrr.....

Tenkte vi det ikke---. Før eller siden måtte det komme---

For en tid siden kom det melding om at uhellet i Harrisburg slett ikke var farlig. Det forekom overhodet ingen radioaktiv lekkasje. Folk ble rett og slett så redde at de ble sjuke eller strøk med. Med skikkelig informasjon kunne alt oppstyret vært unngått.

Nå kan vi rolig vente på neste høytidelige erklæring. Den vil fortelle oss hvor uskyldig H-bomben i virkeligheten er. Naive skeptikere vil naturligvis trekke fram de håpløst gamle bombene over

Nagasaki og Hiroshima. Ungdommen kaller dette å være bak mål. Utviklingen har nemlig gått sin gang. Bombene er blitt rene og blir renere og renere for hver dag. Det er derfor produksjonen fortsetter. Ellers er det forlenget bomber nok. Nå er de ikke så farlige lenger i Sivilforsvaret ble det undervist i hvordan en kunne beskytte seg under bombeangrep. En kunne bare krype under bordet og legge over seg Aftenpostens lørdagsnummer.

Siden den gang er de blitt så utrolig mye renere. Snart vil en komme til det

punkt at bombene er direkte helsebringende - slik at en ikke kan la være å slippe en i ny og ne.

Det foreligger forøvrig planer om å bygge en rekke kjernekraftverk her i landet også. På grunn av den politiske situasjon er planene foreløpig lagt på is, men regjeringen er klar over at en på den måten kan slippe ubehagelige og nedverdiggende opptrinn av typen Alta.

Likevel har en funnet ut at det er fornuftig å vente litt - til det radioaktive avfallet blir så rent at det kan lagres i kjelleren på Stortinget.

Vi beklager

at våre lesere og abonnenter har måttet vente ei uke mer enn angitt på dette 1. mai-nummeret. Forholdet skyldes problemer m.h.t. avvikling av påskeferie m.v. samt ønske om å få trykt 1. mai-nummeret i god tid slik at eksemplarer for salg o.l. ikke kommer i siste sekund.

Dette nummeret bør og skal selges på gatene 1. mai. Medlemmer og sympatisører av Kommunistisk Arbeiderforbund bør derfor snarest sørge for å anskaffe seg eksemplarer til salg. Det vil i nær framtid også bli trykt opp reklameplakater for avisa. Disse kan bestilles gratis, og bør prege gatebildet utover landet. Plakaten er i tre-

fargetrykk og svært iøynefallende. Bestill fra den sentrale adressen i vignetten over lederen.

Red.

RØDEFANE

TEORETISK ORGAN FOR
KOMMUNISTISK
ARBEIDERFORBUND

Reis til det sosialistiske Albania!

Norsk-Albansk Vennskapsforening arrangerer ferie- og studiereise til Albania 16/7 - 31/7. (Teknisk arrangør: RESO.)

Interesserte kan skrive til Norsk-Albansk Vennskapsforening, Gøteborggt. 8, Oslo 5, og få tilsendt nærmere opplysninger og påmeldingsskjema.

den røde ARBEIDEREN

Jeg bestiller med dette abonnement fra nr.

Ett år koster kr. 40.-

NAVN

ADRESSE

POSTSTED

Send slippet til:

Den røde Arbeideren
Sentralorgan for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863, Tøyen, Oslo 6

Avisa kan også bestilles på alle landets postkontor
Regning kommer i posten. Ellers er postgiro-nummeret: 2 06 84 27

Solidaritetskomiteen for KURDERNE

Medlemskap 1 år kr. 40,-
(skoleelever o.a. kr. 20,-)

Vår adresse:
Solidaritetskomiteen for
Kurderne, boks 1878,
Vika - Oslo 1

TARIFFOPPGJØRET: NYTT LO- FORRÆDERI!

Jern & Metall-klubber over hele landet har allerede reagert med politisk streik. Flere må følge etter for å slå beina under denne kneblingsavtalen som er skreddertilpasset lønnsreguleringsloven og dermed avliver levningene av den lokale fohandlingsretten.

Hele oppgjørsresultatet bærer karakter av løftebrudd fra LO- og forbundspampene fra ende til annen. I ukevis har LO bedyret at forhandlingsretten ikke skulle beskjæres ytterligere, men at det som var igjen av den skulle sikres fullt ut.

Jern og Metall (som har tariff-festet halvårslige lokale forhandlinger) med Balstad i spissen vågde ikke annet enn overfor forbundsmedlemmene å framstille seg som garantister for at LO forsvarte dette kravet. Heller ikke nå tør Balstad åpenlyst gå inn for tariff-forslaget, sjøl om holdninga til forbundsledelsen skinner igejnnom. *Det skyldes ganske enkelt frykt for grunnplanet i forbundsområdet.* Både BMV- og Nyland-klubbene har alt gått til politisk streik mot forslaget. En åpen støtte til forslaget fra forbundsledelsen nå, ville sannsynligvis føre til at Jern og Metallarbeiderne sørget for en kortvarig karriere for "bamsen" Balstad.

Økonomisk "ramme" på 12 prosent?

Dette var LOs "krav". Arbeiderbladet presterer endog å påstå at "riksmeglingsmannens opplegg ble så nær 12% som over hodet mulig" (sic!).

Dette er selvfølgelig sludder. Det generelle tillegget er på maksimalt 5,2% - dette fordi de forbundsvise tilpasningsforhandlingene (plasteret på såret til bl.a. NNN og Kjemisk som gikk inn for forbundsvise oppgjør) kan bestemme om dette tillegget skal fordeles likt, eller om det skal legges til lavtlønns"potten", m.a.o. en ytterligere mikroskopisering av tillegget til de som ligger best an innafor forbundsområdet.

Det generelle tillegget blir regna fra 1. april - utligna på årsbasis blir det ikke mer enn ca. 4 %

Iberegna i den økonomiske ramma "ramma" på 12 % er den forventede - og maksimale - lønnsglidninga på 3 %.

De siste 4 % står staten for via 1 % skattelette, økning i barnetrygden og større fradragsberettiget del av fagforeningskontingenten (fra 1400 til 1700 kroner).

Til det siste er å si - bortsett fra at statsinnblanding i tariffoppgjør aldri må aksepteres og dette bare bekrefter at det korporative systemet er befestet - at det ikke er snakk om tillegg overhode, med to unntak.

Unntak 1 er de som betaler mer enn 1400 kr. i kontingent (halvparten av de fagorganiserte?) og unntak 2 er familieforsørgerne. For begge disse er det dessuten snakk om bagatellmessige uttellingene.

Den ene prosenten i skattelette dekker ikke engang progresjonen for økninga til de nå angivelige forhenværende lavtlønnte. Vi sitter med andre ord stadig igjen med 4-5 % tillegg - maksimum - for dem som ikke kommer under 85 %-grensa.

GARANTIBESTEMMELSEN

på 85 % er det eneste fordelaktige som er å se av dette tariff-forslaget. Derfor er også dette gull-egget som skal sikre flertall i uravstemminga.

Bortsett fra at pro-sentsatsen burde vært høyere, er denne lønns-garantien åpenbart et framskritt. Helt til en ser på "prisen man måtte betale", slik LO formulerer det, nemlig likvidering av forhandlingsretten og tak på lønnsglidninga.

På lengre sikt er det nemlig riktig å karakterisere det som en lavtlønns-garanti, i ordets direkte betydning.

For sjøl om de lavtlønnte (dvs. de som har ei lønn på under 30 kr. i timen - som verken er til å leve eller dø av)

gjør et umiddelbart hopp nå, vil et lønnstak på 3 % og toppgrense for lokale forhandlinger på en gang i året - som også må være tariffestet for å være "lovlig" (jfr. lønnsreguleringsloven) - på sikt gjøre at de lavtlønnte stabiliserer seg på lønnsnivået de nå oppnår, og følgelig nærmest øyeblikkelig får spist opp den økte kjøpekrafta. Det sinnrike opplegget vil altså virke stikk i strid med de forutsetningene så lenge "de høyt-lønnte" bøyer seg for 3 %-grensa. Det er jo nettopp de delene av arbeiderklassen som ligger høyest som vil trekke opp gjennomsnittet - og dermed de lavtlønnte. 3 %-grensa og forhandlingssaneringa vil derfor i annen omgang slå tilbake på de lavtlønnte, noe t.o.m. Ove Larsen v/ Nyland Verksted sier rett ut.

LAVTLØNNSFOND

Som om ikke dette var nok skal de "ansatte" og bedriftene fordele kostnadene seg imellom når det gjelder "finansieringen" av lavtlønnsstiltakene. De tiltakene det her er snakk om, vil bare omfatte et fåtall, og beløpene er også her bagatellmessige. Men hovedpoenget som går igjen også her, er at ikke så mye som ett øre skal fordeles på bekostning av profitten. Det er den kampvillige delen av arbeiderklassen som skal holde liv i sine lavtlønnte klassefeller, slett ikke kapitalen.

PRISSTIGNINGA

LO hadde gått ut fra ei prisstigning på 7%. Konsumprisindeksen for mars gikk opp med 1,5%. Dersom tendensen i prisstigninga fra 1. kvartal holder seg ut året (noe det ikke er grunn til å tvile på), kan vi imøtese en prisstigning på ca. 15 prosent for 1980. Oppå prisstigninga under lønnsstoppen og den økte skatteprogresjonen utgjør dette tilsammen 25%. Det er dette som hele tida har vært minimumstillegget KA har agitert for

Et nytt tariffoppgjør er "i havn". Det innebærer:

- Tak på lønnsglidninga ved 3 prosent
- Lokale forhandlinger maksimalt en gang i året - alt utover dette rammes automatisk av den reaksjonære lønnsreguleringsloven
- Generelt tillegg på 5,2 prosent - som knapt dekker prisstigninga under den såkalte prisstoppen i 1979
- Sukkerbiten er sjølsagt garantibestemmelsen om at ingen skal tjene mindre enn 85% av gjennomsnittet for LO-NAF-området. Den skal sørge for at de økonomiske "medisinen" glir ned hos arbeiderklassen.

dersom kjøpekraften skulle opprettholdes.

AVVIS FORSLAGET - KAMP PÅ TVERS AV LOV- OG AVTALEVERKET

I lys av dette framstår tariffresultatet ikke bare som en storstilt redningsaksjon for kapitalistenes profitt, men en hån mot arbeiderklassen og det fagbevegelsen har kjempet til seg opp gjennom århundret. Et LO som går med på 1/5 av det tillegget som er nødvendig for at kjøpekrafta opprettholdes, kan umulig være et redskap for arbeiderklassen, og er det heller ikke. Den korporative utviklinga av i dag, hvor LO framstår som borgerstatens forlengede arm inn i arbeiderklassen, bærer bud om at sosialdemokratiet med sin "hvite" fascisme blir en vel så hard motstander å avsløre og knekke som det "tradisjonelle" borgerskapet. Det er nettopp sosialdemokratiet med sine røtter i arbeideraristokratiet

som er det kapitalistiske samfunnets garantist i dag.

Kamp mot knebling av fagbevegelsen - innskrenking av arbeidernes demokratiske rettigheter, som bl.a. dette tariffoppgjøret vitner om, må nødvendigvis bli en kamp mot sosialdemokratiet som borgerskapets administrator og janus-ansikt, og dermed mot hele det kapitalistiske utbyttersamfunnet.

Bare lokal kamp på tvers av LO-apparatet kan sikre elementære faglig-demokratiske rettigheter og kjøpekrafta.

Forkast tariff-forslaget - og avvis hele tvangslovverket i praksis gjennom lokal kamp - for levevilkårene, på tvers av det reaksjonære fagapparatet og mot det kapitalistiske utbytteriet!

Se også artikkel om lønnsreguleringsloven annet sted i avisa.

Foran 1. mai - AKP's klassesamarbeidslinje blomstrer som aldri før

Allerede i fjor så vi tydelige tendenser til økt samarbeid mellom DNA og AKP foran 1. mai. F.eks. var dette tilfelle i Odda. Også i år er det samarbeid mellom den gamle og den moderne revisjonismen der. Parolene er enten ufarlige, allment godtatte eller intetsigende og gir selvsagt ingen oppskrift på hvordan kommunister og kampvillige arbeidere skal forholde seg.

Ved siden av Odda har det i år kommet rapporter om DNA/AKP-samarbeid ved en rekke andre steder i forbindelse med 1. mai arrangementer. Vi skal spesielt trekke fram Moss, som kan stå som en prototype på disse arrangementenes karakter: DNA og AKP har delt de fire talene /appellene seg i mellom.

For å komme fram til hovedparolen har en kort og godt slått sammen DNA og LO-toppens parole "Fred og frihet - trygghet og arbeid" og Faglig 1.maifronts "Enhet og solidaritet". Resultatet lyder derfor "Fred og frihet - trygghet og arbeid - enhet og solidaritet". Vel bekomme sier vi bare - stort hulere og falskt kan det vel neppe lyde. Så får det da heller prøve seg om AKP-erne får pustevansker under ropinga, som er det eneste "Klassekampen" er engstelige for i den sammenhengen. Forøvrig skriver avisa i beruselse at "MED enhet i år skulle det være duket for ett av de største 1. mai-togene i byens historie".

FAGLIG TEMA

FAGLIG TEMA

heter vår faglig-politiske spalte som fra nå av blir å finne fast i avisa. Med hjelp fra våre fagorganiserte lesere håper vi å kunne summere opp og trekke lærdommer av erfaringer som er gjort rundt om på arbeidsplassene. Vi skal også se på den norske fagbevegelsens historie, dens bærende ideologi, bindinga til og integreringa i det borgerlige statsapparatet. Videre skal vi drøfte om det er riktig av kommunister å påta seg tillitsverv i en reformistisk og reaksjonær fagbevegelse, og kommunistenes opptreden i faglig sammenheng generelt.

Vi starter i dag med en gjennomgang av de viktigste punktene i arbeidstvistloven av 1927 og Hovedavtalen, som sammen utgjør det borgerlig-juridiske grunnlaget for det systematiserte klassesamarbeidet og kneblingen av arbeiderklassen.

ARBEIDSTVISTLOVEN

Hovedpunktene i Lov om Arbeidstvister av 1927 er den såkalte fredsplikten, erstatningsansvar ved ulovlig arbeidsstans, arbeidsretten og meklingsmennes virksomhet og myndighet. Som et eget kapittel kommer Lov om lønnsnemnd i arbeidstvister av 1952.

§4. Ansvar for tariffbrudd og ulovlig arbeidsstans.

Har medlemmer av en fagforening eller arbeidsgiverforening brutt en tariffavtale eller gjort seg skyldig i ulovlig arbeidsstans er så vel foreningen som vedkommende medlemmer erstatningsansvarlige. Foreningens ansvar inntreder bare når den selv er skyld i bruddet eller i fortsettelsen av det tariffstridige forhold eller i den ulovlige arbeidsstans.

§ 6.

Punkt 1. En tvist om en tariffavtales gyldighet, forståelse eller beståen eller om krav som grunner seg på en tariffavtale, må ikke søkes løst ved arbeidsnedleggelse, arbeidsstengning eller annen arbeidskamp.

Dette er de to lovparagrafene (vi har her bare gjengitt en del av §6) som alltid trekkes fram ved streikeaksjoner, nå sist ved buss-streiken og rørleggeraksjonen. Vi skal om et øyeblikk se hvordan Hovedavtalen er bygd opp på særlig disse to bestemmelsene. Men først skal vi tangere riksmeklingsmannens rolle.

§27a.

Punkt 1. Riksmeklingsmannen skal med oppmerksomhet følge arbeidsfor-

holdene i landet. Det samme skal kretsmeklingsmennene gjøre, hver innen sin krets. Kretsmeklingsmennene skal sende melding til riksmeklingsmannen om forhold som de mener kan true arbeidsfreden innen deres kretser.

§29.

Punkt 2. Så snart riksmeklingsmannen har fått melding om, at forhandlingene ikke er opptatt eller at de er avbrutt eller så snart han på annen måte er blitt kjent med avbrytelsen skal han forby arbeidsstans inntil

megling etter dette kapittel er avsluttet, hvis han antar at arbeidsstansen enten på grunn av bedriftens art eller på grunn av sitt omfang vil medføre skade for almene interesser (notér "almene interesser").

Ved siden av disse bestemmelsene kommer retningslinjer for å begjære "Arbeidsrettens samtykke" til å iverksette arbeidsnedleggelse osv., samt arbeidsrettens oppbygging, sammenstilling og partenes representasjon. I tillegg kommer en mengde tidsfrister for oppsigelse, mekling, iverksettelse av arbeidsstans m.m.

Meklingsmennes oppgave er, som man vil forstå, stort sett begrensa til å påse at de landsomfattende overenskomstene ikke blir brutt, dvs. at de respektive forbundene ikke tar ut medlemmene i konflikt. Det skjer naturligvis aldri i dag, slik at meklingsmennes arbeid trygt kan sies å være av "hvilende vakt"-karakter.

Det er Arbeidsretten som er hovedbastionen ved lokale konflikter, mens forbundene fungerer som "meklingsmenn". Eksempler også her er bussarbeiderne og rørleggerne.

Når det gjelder Lov om lønnsnemnd i arbeidstvister, innebærer den to "alternativer": Frivillig voldgift og tvungen voldgift. En avgjørelse av rikslønnsnemnda er forpliktende for partene og er å anse som tariffavtale i lovens forstand for det tidsrom nemnda har fastsatt. Tariffoppgjøret i -78 blei avgjort på denne måten, og mye taler for at dette kan bli resultatet også denne gangen.

Hovedavtalen

utgjør første del av alle forbundsområdenes overenskomster. Den er delt opp i to hoveddeler, del A og B, hvorav den siste er en såkalt samsamarbeidsavtale som gir retningslinjer for det lokale klassesamarbeidet i et utall utvalg: arbeidsmiljøutvalg, bedriftsutvalg, produktivitetsutvalg osv.

Det er i del A vi ser tydeligst hvordan tillitsmennene faktisk er bastet og bundet, og hvordan grunnlaget systematisk er lagt for at de skal utvikle seg til overløpere og klasseforrædere allerede i utgangspunktet. Utdragene fra følgende paragrafer skulle være bevis godt nok:

§5. Tillitsmennene skal velges blant anerkjent dyktige arbeidstakere ved bedriften...

Hva er en dyktig arbeidstaker? Sannsynligvis en som bedriften ikke underkjenner av politiske årsaker, jfr. §10 nedenfor.

Protokolltilførsel til §5:

"...Ingen særorganisasjoner, celler, grupper eller aksjonsutvalg må dannes som har til hensikt å sette ut av funksjon de regulært opprettede og valgte instanser innen fagorganisasjonen eller fremme formål som ligger ved siden av fagorganisasjonens..."

§6. Bedriftens og tillitsmennes gjensidige ret-

tigheter og plikter.

Punkt 1. Tillitsmennene har (...) plikt til å gjøre sitt beste for å vedlikeholde et rolig og godt samarbeid på arbeidstedet. Dette gjelder således under arbeidet, (...) ved orientering av arbeidskamerater...

§6. Punkt 3. Tillitsmennene har rett til å forplikte arbeidstakerne i spørsmål som angår hele arbeidsstokken eller grupper av arbeidstakere i den utstrekning tariffavtale ikke er til hinder for det.

§6. Punkt 4. Det er (derfor) uforenlig med arbeidsgivernes og tillitsmennes plikter å tilskynde eller medvirke til ulovlig konflikt.

§9. Gjennom samarbeidet skal de ansatte ved sin erfaring og innsikt være med på å øke effektiviteten, nedsette produksjonsomkostningene, bedre bedriftens konkurranseevne ...

§10. Hvis en tillitsmann gjør seg skyldig i grovt brudd på sine plikter etter Hovedavtalen, kan NAF overfor LO kreve at han fratrer som tillitsmann. I tilfelle LO ikke innrømmer berettigelsen av kravet, avgjøres tvisten av Arbeidsretten.

Et typisk eksempel på det siste var tillitsmannsvalget ved Falconbridge Nikkelverk nylig. Her underkjente bedriften valget av en sentral tillitsmann fordi han hadde deltatt aktivt i en såkalt ulovlig aksjon retta mot foreningsstyret og bedriftsledelsen.

Dette blei mange paragrafer, men de er vesentlige for å forstå sammenhengen og innholdet i lov- og avtaleverket som LO-lederne framstiller som store vinninger for arbeiderbevegelsen. Det er klart at det også fins positive bestemmelser som arbeiderne kan nyttiggjøre seg, men disse er tross alt underordna hovedtendensen vi alt har påpekt, og fungerer derfor snarere som en rettferdiggjøring av de øvrige tvangsbestemmelsene.

Det er derfor liten tvil om hvem dette lov- og avtaleverket er til for. Det beste beviset for det er at kapitalistene sjøl sjelden eller aldri har behov for å bryte bestemmelsene. Det er kanskje likevel overraskende for mange at det norske fagapparatet er det mest gjennomsystematiserte og statsintegrerte i verden, om en ser bort fra landene i Øst-Europa. Vi skal i neste Faglig Tema se nærmere på de mange likhetspunktene mellom

det norske faglige lov- og avtaleverket som sosialdemokratiet har bygd opp, og korporasjonslovene og "korporasjonsrådet" fra det fascistiske Italia under Mussolini.

Debattinnlegg om BUSSTREIKEN

I forrige nr. av drA står det 2 artikler om den avslutta busstreiken. Overskriftene er "Tålmodighet av busstreiken", og "LO-sabotasje og borgerhets førte til nederlag."

Som grunner til nederlaget kjører avisa opp for få informasjonsmøter, liten aktivitet og streikekomiteens sammensetning innad.

Utad er det den borgerlige hetsen i aviser, NRK, erstatningstrussel fra NAF og sabotasje fra forbundsledelsen som er viktigst.

Oppsummeringen er bra nok, men en riktig lærdom mangler: Sjøførenes klassesmessige stilling.

Hvorfor lykkes borgerskapet lettere med sitt spill blant bussarbeiderne enn ved f.eks. Norgas og Sauda? Borgerskapets angrep på streikene var jo like sterke der!

Her har vi det viktigste i hele lærdommen. Bussarbeiderne tilhører ikke kjerna i arbeiderklassen. Det medfører at de ikke har den samme klassebevisstheten som industriarbeiderklassen, og derfor heller ikke den samme enhetlige organiseringen. De stiller med et dårligere utgangspunkt, og da hjelper det lite med organisering "i full overensstemmelse med KAs faglige politikk". Blant bussjåførene er det stor grad av "gul" organisering, og dessuten uorganisert arbeidskraft. En del er vel også tilknyttet småbruk o.l. ved siden av.

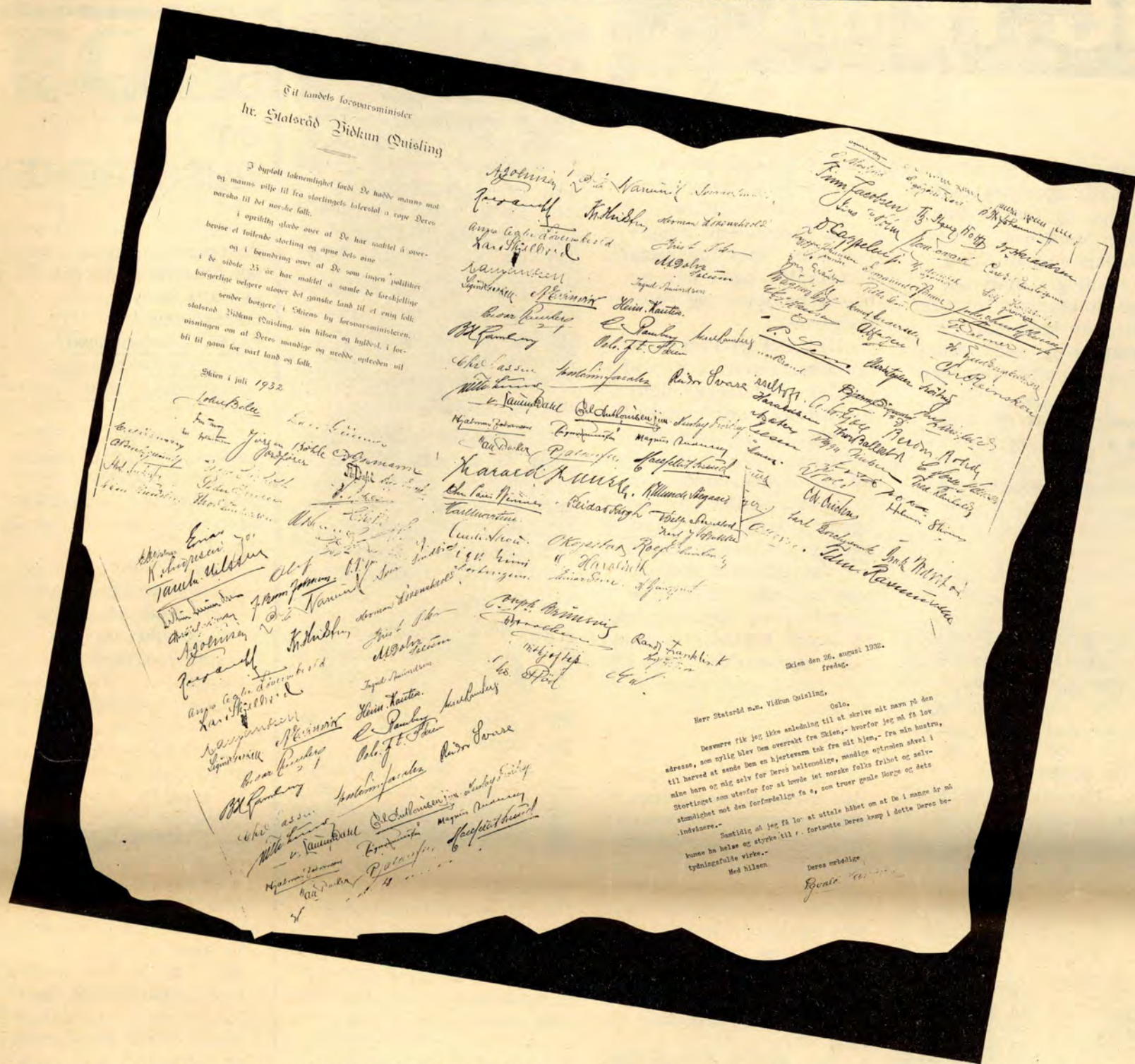
I sånne produksjonsforhold er det dobbelt viktig at streiken er godt forberedt og organisert på forhånd. Og her er vel nok en svakhet som avisa har tatt for lett på.

Streiken ble knekt "relativt" fort, og ikke en ubetydelig "nederlagsstemning" kan fort spre seg. Dette medfører igjen en del mistillit også til de i streikeledelsen som sto for en riktig politikk!

Disse viktige sidene ved busstreiken synes jeg kom for dårlig fram i forrige nummer av avisa.

"Bussjåfør". Oslo.

DA BORGERSKAPET I SKIEN HYLLET QUISLING

Sammen med takkeadressen fra Skiens borgerskap til Quisling kan den røde Arbeideren her presentere faksimiler av en kopi av en av Quislings private notisbøker fra 1931, der han har skrevet opp påtenkte medlemmer i fascistorganisasjonen "Nordiske Folkereising i Norge".

Blant de påtenkte medlemmene finner vi åpent reaksjonære folk som dr. juris. Harris Aall og advokat J. B. Hjort. Men vi finner samtidig en rekke mer "respektable" herrer - bl. a. direktør Gunnar Jahn, cand. jur. Rolf Stranger og professor Worm-Müller.

Disse personene kan eller skal selvsagt ikke bære ansvaret for at Quisling har hatt tro på deres fascistiske sympatier. Den store forskjellen ligger vel likevel ikke i politiske synspunkter, men i måten å gjennomføre dem på. Når det gjelder det siste, er det klart at Quisling etter hver mistet kontakt med norsk virkelighet og ikke skjønnte at sosialdemokratiet kunne være en minst like god garanti for fortsatt borgerlig herredømme som brun fascisme. Heller ikke folk som Gunnar Jahn hadde vett nok til å begrense sin innsats til å delta i kollaborasjonsorganet Administrasjonsrådet.

den røde Arbeideren kan hermed bringe faksimiler av to dokumenter med tilknytting til Quisling og mellomkrigstidas fascisme. Det dreier seg om faksimiler av kopier av dokumentene, som har befunnet seg i privat

eie og - såvidt vi vet - ikke er offentliggjort tidligere. Dokumentene burde være av like stor interesse som endel av de ting som kom fram i tilknytting til fru Quislings dødsbo.

Når ikke annet nytter, setter borgerskapet inn det statlige voldsapparatet og fascismen for å undertrykke kjempende arbeidere.

Dette var tilfelle i mellomkrigstida, og det er tilfelle den dag i dag - så lenge vi har kapitalisme og en stat i hendene på borgerskapet.

den røde Arbeideren kan her bringe faksimiler av en kopi av en takkeadresse som de gode borgere av Skien i juli 1932 rettet til daværende statsråd Vidkun Quisling, åpenbart bl. a. som takk for hans "tapre" innsats av militærmakten mot arbeiderklassen i forbindelse med det berømte Menstad-slaget.

Som underskrivere finner vi omtrent hele borgerskapet i Skien m/talsmenn - fra daværende ordfører Jørgen

Bøhle til redaktører og redaksjonssekretærer, fra kapitalist- og godseierfamilier som Cappelen og Løvenskjold til advokatfamilier som Frøstrup og Skjelbred, samt handelskapitalister som bokandler Krogh og jernvarhandler Coward. - Det er i stor grad de samme "ledende" navn og familier som vi finner i Skien i dag, bl. a. innen "konservativ" politikk.

Disse forsto svært godt at Quisling og hans borgerlige samlingspolitikk, på "nasjonal" grunn, representerte deres siste redning mot arbeiderklassen og kommunismen - dvs. "den forfærdelige fare, som truer gamle Norge og dets indvånere" (se faksimilen av brevet til Quisling fra Sigvald Hansen m/familie, som ikke hadde fått skrevet

under på selve takkeadressen).

De fleste av dem vil utvilsomt forstå det samme like godt i dag. Ikke på grunn av noe annet enn sine borgerlige interesser av å fortsette å utbytte arbeiderklassen.

I dag er fascismen igjen på frammarsj, og amerikanske marinesoldater skal nå stå klare til å hjelpe det norske borgerskapet mot arbeiderklassen. I år står vi overfor en situasjon som mer enn noen gang etter krigen minner om den skjerpede klassekampen i mellomkrigstida, bl. a. med nye trusler om storlockout.

I denne situasjonen er det all grunn til å "rippe opp i" hva slags politiske krefter

borgerskapet i Skien og ellers så som sin siste redning i kampen for å opprettholde utbyttersamfunnet. Dette forteller nemlig også noe om hva arbeiderne selv på ny må forberede seg på.

Klasse mot klasse!

Krav
OPP

"Lik lønn for likt arbeid" er et vakkert slagord som ikke minst er blitt brukt mye av ledelsen i LO og Arbeiderpartiet.

Men det er langt fra slagord til virkelighet.

Et grellt eksempel på dette er den lønnsforskjell som etter hvert er oppstått mellom arbeidere i kommunenes ingeniørvesen på den ene siden og i staten vegvesen på den andre side! Disse utfører samme type arbeid. For 15-16 år siden lå de også på samme lønnsnivå. Men i dag ligger arbeiderne i kommunene ca. 15 000 kr. under sine kamerater i staten!

Det samme forholdet gjelder "ute-arbeiderne" innen kommunenes park- og bygningsvesen, som ligger på linje med ingeniørvesenet.

Bakgrunnen er mye av den samme som lå til grunn for gå-sakte-aksjonen blant jernbanearbeiderne innen Statstjenestemannskartellet nylig. Arbeiderne

Lønnsglidning i olje - direktoratet !

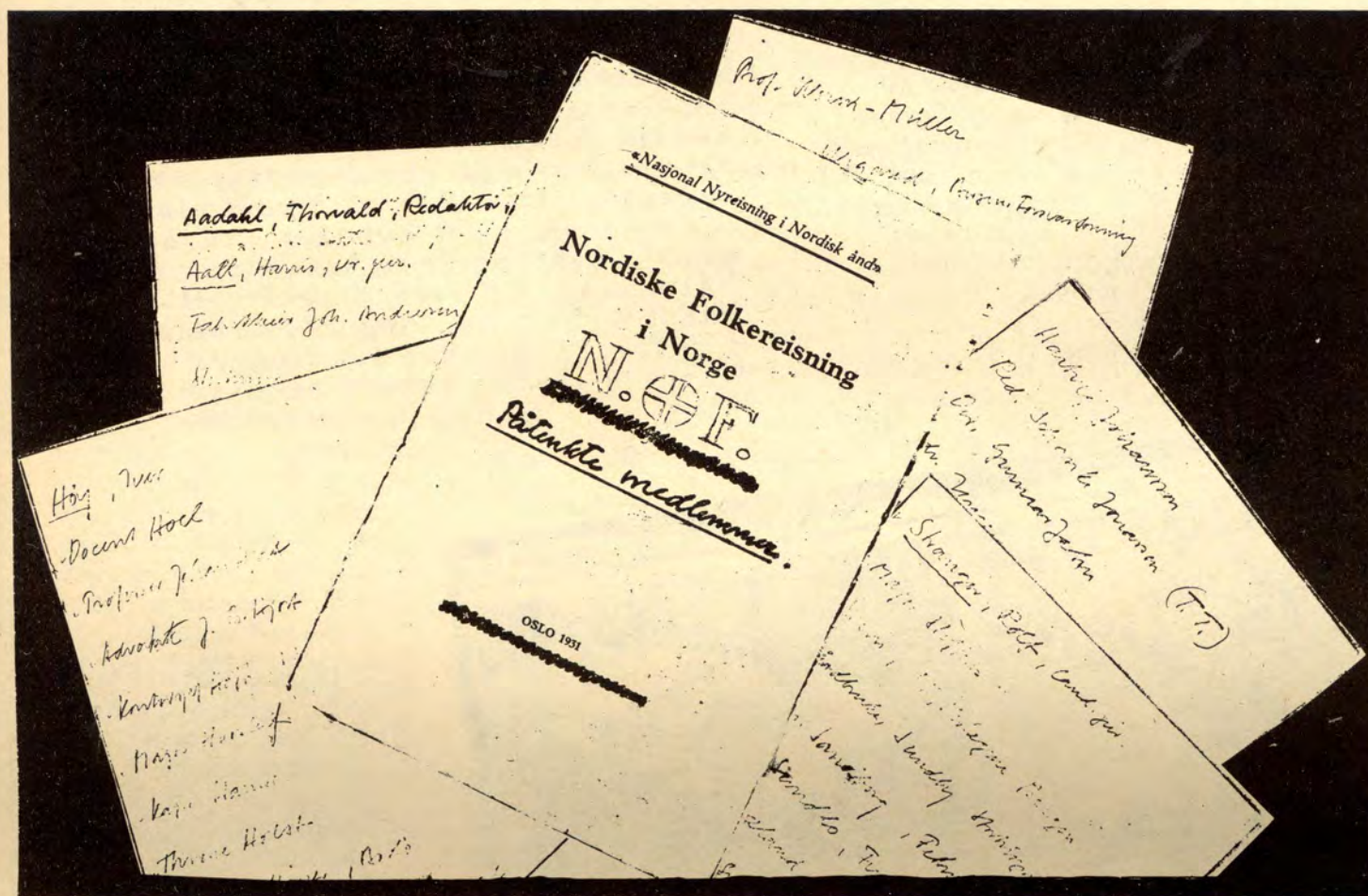
Formannen i Statstjenestemannskartellet, Albert Uglem, er blant dem som sterkest har rykket ut mot lønnsglidning i industrien. Han forsøker stadig å innbille seg selv og andre at om industriarbeiderne holder igjen på sine lønnskrav, så vil dette komme de lavtlønte tilgode - mens det i virkeligheten bare vil øke industrikapitalens profitt. Det siste er da også det egentlige ærend som Uglem er ute i. Uglem som vel kommer til å **følge** sin forgjenger Mugaas som personaldirektør i staten, har like lite omsorg for lavtlønte som høyere lønte arbeidere. Han vil at alle arbeidere skal ligge lavt.

Dette framgår også av at Uglem ikke så mye som har løftet opp munnen til protest mot den "lønns-glidning" som nå altså skal skje blant på forhånd høytlønnte medlemmer i hans eget kartell, de ansatte i Oljedirektoratet. Han finner det helt i sin orden at disse ikke får følelesen av å være snytt i forhold til de skyhøye gasjene i oljeselskapene.

Slik står Uglem må med
rompa bar for de lavtlønte.

At enda høyere gasjer til de ansatte i Oljedirektoratet skulle øke sikkerheten i Nordsjøen, er en idé som bare kan oppstå – og har oppstått! – i hodet på folk som Kåre Willoch. Slike ansatte betales godt for å tjene statens og oljeselskapenes interesser, og ikke arbeiderne. Hvis de ikke følger opp dette, får de sparken, uansett hvor stor personalmangelen er!

SISTE: Den nåværende personaldirektør i staten, Mugaas, har forstått at en generell "lønnsglidning" i Oljedirektoratet for øyeblikket vil være høyst upassende, og rykket ut med at den må begrenses til kontrollavdelingen i direktoratet.

i kommunene er organisert i et forbund (Norsk Kommuneforbund) som omfatter en rekke grupper (Særlig innen administrasjon og kontor) som dels på grunn av lønns plassering og partitilknytting identifiserer seg med den kommunale arbeidsgiver, dels oppfatter seg selv som for "fine" - eller er for redde - til å kjempe for bedre lønn, trass i elendige lønnsforhold.

Innen dette forbundet har "ute-arbeiderne", som derimot føler seg som en del av arbeiderklassen og tidligere var organisert i Norsk Arbeidsmannsforbund, stadig opplevd ikke å nå fram med sine krav. Deres nei-stemmer ved tariffoppgjør har druknet i ja-stemmer fra andre deler av forbundet. Ofte har kravene deres blitt barbert bort før det er kommet til forhandlinger.

Deres kolleger i staten har deimot altså klart å tilkjempe seg et atskillig høyere lønnsnivå.

Nå er imidlertid misnøyen blant arbeiderne i kommunene blitt så sterk at Norsk Kommuneforbund endelig har måttet fremme krav om innføring av B-regulativet til statens vegvesen, et krav som vil bringe kommunearbeiderne opp på nivå med arbeiderne i staten, og som også enstemmig ble vedtatt på landskonferansen for arbeidere og oppsynsmenn på Fagernes i oktober 1979.

Blant kommunearbeiderne er det nå sterk stemning for at dette kravet ikke blir forlatt i løpet av tariffoppgjøret. Bl.a. understrekes dette i et innlegg i siste nr. av NKF's fagblad (nr. 4, 1980) fra ni tillitsmenn i arbeidersektoren i Nord- og Sør-Trøndelag.

De ni tillitsmennene framhever at "kravet bør følges opp av alle ansatte inne arbeidersektoren under lønnsoppgjøret". Dette må bl. a. innebære

at en ikke passivt overlater kravet og dets skjebne til forbundets forhandlere. Det er liten grunn til å stole fullt og helt på at forhandlerne vil stå på kravet når det røyner på. Bare en våken og besluttosom arbeidersektor kan sikre at kravet blir opprettholdt og får gjennomslag. I denne sammenheng er det viktig at arbeiderne i de forskjellige kommunene står sammen og ikke blir sittende hver for seg. Det bør tas kontakt på tvers av kommune- og distriktsgrensene, med sikte på å sette felles aksjoner bak kravet om det skulle bli forsøkt skuslet bort.

Tida er inne til å vise at en eksisterer for en forbundsledelse som under dekke av å forsvare de lavtlønte går til angrep på lønnsledningen i industrien, mens den selv sitter på toppen av et "lavtlønnsberg".

NKF-medlem.

Der vaier så mange
slags faner rundt jord
For frihet og rett
De mette tilfredse
og selvgode ord
som skinner av fett

De vaier for rettens
og frihetens ånd
For Eidsvold, Bastillen
og Washington

De vaier fra alle
de høyeste hus
fra Storting og slott
Så kan de bli sett
selv av fattige lus
- og det er jo godt

For ellers så ville
vi ikke ha sett
det spor til
vår frihet og rett

Rudolf Nilsen

PROFIT GÅR ALLTID FORAN SIKKERHET

Borgeravisene spør seg hvordan dette kunne skje. ● Det kunne skje fordi en rask utvinningstakt og dermed rask profitt for oljeindustrien og staten er kapitalens ledetråd. I forhold til 4 års proffithøst fra "Aleksander Kielland" framstår utgifter til ulykkeserstatninger og redningsaksjoner som promillebeløp. Begrepet sikkerhet blir da en bisetning. O Det kunne skje fordi norsk verftsindustri for å holde seg frampå på det kapitalistiske verdensmarkedet, pålegger seg sjøl dagsbøter for tida som går utover byggefristen. Nøyaktighet og forsvarlig arbeidstempo vil dermed avhenge av hvordan arbeidet ligger an i forhold til tidsplanen.

Ei uke etter ulykka på Edda-feltet bekrefter søsterriggen "Henrik Ibsen" nøyaktig det vi har sagt ovenfor ved å innta 20 graders slagside i blikkstillta utafor Tananger.

"Forhastede slutninger"

Etter at regjeringa, operatørselskapene, borgerpressa og oljekartellet i LO først maner til "sindighet" og mot å trekke "forhastede slutninger" fikk pipa nødvendigvis en annen låt etter den siste fadese. Enkelte forbund i kartellet sier nå åpent ut at "Henrik Ibsen" ikke egner seg som bosted for oljearbeiderne. T.o.m. Arbeiderpartipressa har sett hvor det bærer hen politisk, og antyder bremsing av utvinnings-takten.

LO sår for å høste

LO har sett en ypperlig anledning til å gjenvinne tillit. Reint fagligpolitisk ville det vært en umulighet for fagapparatet fortsatt å bedyre ufarligheten ved å jobbe i Nordsjøen. Derfor nå "militant" tverrvending med krav om evakuering av Pentagon-plattformer og underkjenning av "Henrik Ibsen" - i det minste inntil videre. Utspillene fra oljekartellet framstår imidlertid som klart taktiske manøvrer i samsvar med den herskende stemninga i arbeiderklassen når hovedtillitsmennene og verneombudene på de rammede plattformene fallbyr seg for borger-

pressa med storslåtte erklæringer i kvalmende lojalitet til oljekapitalen om at "Vi er ikke blitt skremt", "Ikke betenkt over å gå ombord igjen" etc. etc. Nordsjøulykka og de siste hendelsene i Tananger har avslørt farlige tendenser også blant oljearbeiderne utenom fagapparatet til å solidarisere seg mer eller mindre åpenlyst med "sin"

erne må bli seg bevisste den enestående posisjonen de har for å virke som hele arbeiderklassens spydspiss i den faglige og politiske kampen mot kapitalens offensiv.

Nei til boring?

Kommunistisk Arbeiderforbund sier ikke et absolutt nei til boring nord for 62°N. Konsekvensen av et slikt standpunkt blir nødvendigvis nei til all boring fordi oljeleting og utvinning også utenfor Nord-Norge vil basere seg på de samme prinsippene som i Nordsjøen. Det ville være reaksjonært å forsøke å hindre en progressiv økonomisk-teknologisk utvikling av denne typen. I et sosialistisk Norge ville

Arbeiderbladets propagandaoppslag kom til å fortone seg som en makaber aprilspøk

kapital og dermed isolere seg som privilegert skikt innenfor arbeiderklassen. Vi sier ikke at dette gjelder alle oljearbeidere, men tendensen synes å være klar. Dette er ei svært farlig utvikling som bidrar til å splitte en viktig del av kjerneproletariatet ut fra klassen som helhet.

Arbeideraristokrati

At det er i ferd med å utvikle seg et arbeideraristokrati blant Nordsjøarbeiderne lar seg forklare ut fra det relativt sett høye lønnsnivået (i forhold til industrien på land), privilegier av velferdsmessig art og ikke minst den geografiske isolasjonen - bl.a. fra arbeiderklassen på land. Revolusjonære og pregressive oljearbeidere må ikke la disse tendensene få bre seg uhindret. På lenger sikt vil det virke tilbake på oljearbeiderne sjøl dersom de isolerer seg fra den allmenne klassekampen på dette viset. De vil da objektivt sett fungere som rettferdigjørere av det kaptialistiske utsugeriet og gi kapitalen fritt spillerom for videre neglisjer-ing av sikkerheten på plattformene. Oljearbeid-

vi sjølsagt gå inn for oljeutvinning. Kravet som må stilles i dag er atskillig bedre sikkerhetsrutiner, og kamp mot alle forhold i samband med oljeindustrien som uthuler sikkerhetskravene. Sikkerheten kan aldri garanteres fullt ut, verken i olje, - gruve, - eller anleggsindustrien. Men det skal arbeiderklassen aldri la borgerskapet bruke som unnskyldning for å sikre superprofitt gjennom konstant lek med oljearbeidernes liv. I den forbindelse uttaler sentralkomiteen i

Kommunistisk Arbeiderforbund:

- NEI TIL OLJEKAPITAL-ENS POKERSPILL MED ARBEIDERNE LIV - STYRK SIKKERHETEN I OLJEBORINGA!

- INGEN BORESTART NORD FOR 62. BREDDER-GRAD FØR NORDSJØ-TEKNOLOGIEN ER YTTERLIGERE UTPRØVD.

- FORBUD MOT KOMBINERTE PRODUKSJONS- OG BOLIGPLATTFORMER.

Med oljeindustriens drap på ytterligere 123 nordsjø-arbeidere, er det samla antallet på drepte i "oljeeventyret" oppe i nærmere 200. Statsministeren spør tilforlættelig om oljeutvinninga er verd prisen, knappe to uker etter at boring nord for 62°N er behandla og vedtatt av Stortinget.

Naturligvis er det "verd" det. For kapitalen. Arbeiderklassen får høre at den må gjøre "visse offer" for velstandsutviklinga. Med trus-selen om arbeidsløshet hengende over hodet, søker industriarbeidere og folk fra utkantdistriktene ut i Nordsjø - "paradiset". Ut på det oppskrytte "luksus-flotellet" Henrik Ibsen. Midt under PR-showet for oljearbeidernes påståtte paradistilværelse på denne plattformforma skjer "det som ikke kunne skje". Søsterriggen kantrer. "Aleksander Kielland" går trill rundt og tar med seg 123 arbeidere. I søsterlig solidaritet legger "Henrik Ibsen" seg 20 graders slagside i havnebassenget ved Tananger.

Oljeindustrien skal foreres, koste hva det koste vil. Her ligger hovedkilden til norsk imperialistisk ekspansjon i framtida. Derfor er ikke "arbeids-uhellene" overraskende. Varen arbeidskraft er i dag en rik ressurs. Den er fornybar. Skaperne av merverdi og profitt kan fornyes, oljefeltene ligger der fortsatt. Oljeteknologien har økt sin "know-how" på bekostning av 123 av våre klassefeller. Så lenge dette systemet består vil alltid profitt gå foran sikkerhet. Men ikke i ubegrenset grad. Dersom arbeiderklassen på hav og land nå hever sin røst i et unisont NEI til kapitale-ens lek med arbeideres liv.

VÅPEN TIL KINA

Det amerikanske utenriksdepartementet har nå gitt grønt lys for salg av militærmateriell til Kina, med unntak av våpen. Både helikoptre og transportfly, som selv-sagt kan ombygges til offensivt bruk, omfattes av klarsignalet. Tidligere ville USA stort sett begrense eksporten av militærmateriell til Kina til sambandsutstyr og satellittsystemer.

Storbritania har gått enda lenger enn USA, og er nå det første av de vestlige imperialistlandene som har sagt klart ja til eksport

av våpenutstyr til Kina. Herunder går bl.a. avanserte kampfly av typen Harrier som kan lande og ta av vertikalt, og altså ikke er avhengige av flyplasser. Deng xiaoping-klikken har i lengre tid presset på for å få til avtaler om våpenleveranser med USA og EF-landa. At et utvetydig ja-svar nå omsider er kommet, er utelukkende en bekræftelse på at Kina nå har fått full status som verdig alliansepartner i den aggressive NATO-blokken.

Det sosialistiske Albania:

ET EKSEMPEL PÅ ARBEIDERMAKT OG SOSIALISMENS NØDVENDIGHET

Folk som har besøkt det sosialistiske Albania som turister eller på annen måte har fulgt med i utviklinga i landet, har alle fått et inntrykk av et land der den økonomiske og sosiale utviklinga har gått svært fort. Og dette har skjedd trass i handelsblokker og sabotasjeaksjoner fra ulike makter. Store naturkatastrofer har også fra tid til annen rammet landet. I den seinere tida har det vært de økonomiske sabotasjeaksjonene fra Kina sin side og jordskjelvødeleggelsen i det nordlige Albania som har vært de største utfordringene for albanerne. Men som tidligere har albanerne også klart å overvinne disse vanskene. Metoden de har brukt, har vært og er å satse på sosialistiske løsninger, det vil si under ledelse av arbeiderklassens parti har de evnet å begeistre hverandre til full mobilisering av alle landets krefter. Albanerne har vendt seg til "å løfte i flokk". For å rette opp skadene fra sabotasjen fra Kina og fra jordskjelvkatastrofen har det, foruten de innsatser fra de som selv har vært direkte rammet og den hjelp som er gitt fra staten sin side, også i stor grad blitt ytt dugnadshjelp og annen hjelp fra kollektive solidaritetsaksjoner på grunnplanet i fabrikker, kooperativer, etc. over hele landet.

UTJAMNING

Det som har skjedd er at det sosialistiske Albania ved hjelp av å fastholde sin politikk om å stole på egne krefter har klart å opprettholde den sterke veksten i økonomien som i tidligere år. Og i motsetning til andre land som har gjennomgått sterk vekst i sin økonomi, har Albania klart en slik dynamisk utvikling uten at det har oppstått store skjevheter i samfunnet. I Albania har det tvert imot vært en utvikling i retning av mer sosial utjamning jo mer økonomien har ekspandert. En har under utøvelsen av proletariats diktatur hindret framveksten av store forskjeller i lønnsnivået og leveforholdene blant de forskjellige klasser og grupper som fortsatt eksisterer under sosialismen. Uten å henfalle til utopisk likhetsmakeri er de albanske kom-

munistene svært klar over nødvendigheten av tiltak for å hindre oppkomsten av privilegerte grupper i befolkningen, som kan danne basis for gjenopprettelse av kapitalismen. Ved at partiet hele tida har fulgt denne klassekampinja har en i dag oppnådd en rate på en til to mellom laveste og høyeste lønnsklasse. Dette er et eksempel uten sidestykke i andre land og et uttrykk for styrken til den sosialistiske karakteren av produksjonsforholda.

BY OG LAND

I Albania bygges sosialismen ikke bare i byene og heller ikke bare av arbeiderklassen, men - under ledelse av arbeiderklassen - også på landsbygda og av bøndene. Motsigelsen mellom by og land løses i Albania med sosialismen som metode. Dette er et eksempel på den motsatte utvikling en observerer i andre land med sterk økonomisk utvikling hvor motsigelsen mellom by og land skjerpes. I Albania er i dag realinntekten pr. innbygger på landsbygda

80% av den i byene, og dette er et prosenttall som stadig øker.

LEVEVILKÅR

Som kjent betaler en ingen skatter eller avgifter i Albania. Det er ingen arbeidsløshet, ingen inflasjon, ingen økonomiske kriser. Økonomien utvikler seg i henhold til statsplanen. Stadig prisreduksjoner har senket folkets levekostnader. Hver tredje

person er under utdanning.

Omtrent 2/3 av befolkningen bor i hus fra etter krigen. Den månedlige husleia, inklusive vannfor- syning, er mindre enn det en arbeider tjener på to dager. Alle landsbyer i Albania har elektrisitet. Sjøbergingsøkonomien har nådd et slikt nivå at den er i stand til å imøtekomme omlag 90% av behovet for konsumgoder. Importbeho- vet er derfor redusert til et minimum.

Dette var noen få tall som tydelig forteller om bygginga av sosialismen i Albania. Der har det vist seg at under proletariats diktatur har det vært mulig å bygge sosialismen i ett land, og dertil med et lite og i utgangspunktet tilbakeleggende land. For verdensproletariatet er dette en svært oppløftende erkjennelse.

Ungdommen i Albania:

Frivillig arbeidsinnsats for oppbygginga av sosialismen

I år kommer omlag 14000 ungdommer i Albania til å delta i bygginga av den nye jernbanestrekninga mellom Lac og Skhodra. Dette blei offentligjort på det nylig avholdte plenums- møtet til sentralkomiteen i Albanias Arbeidets Ungdoms Union.

Ved siden av dette kommer den albanske ungdommen til å fortsette arbeidet med bl. a. anleg- ging av terrasser i land- bruket. De unge yter 1 måneds frivillig arbeids- innsats på disse feltene.

Ungdommen tar også aktivt del i lokale foretak

slik som rydning av ny jord, tømmerhogst og dreneringsarbeid. I år kommer den albanske ungdommen til å rydde 10.300 hektar ny jord, hvorav 7000 hektar vil bli benytta til fruktdyrking, 4300 hektar vil bli rydda som beiteområder osv. Det frivillige ungdoms- arbeidet er blitt en skole for revolusjonær oppdrag- else av den unge generasj- onen. I Albania fins det ingen ung mann eller kvinne som ikke har deltatt i aksjoner hvor ungdommen frivillig og gratis arbeider med bestemte prosjekter. Så godt som hele det nå- værende jernbanenettet i Albania er bygd ved hjelp av ungdommens frivillige arbeidsinnsats til beste for den sosialistiske opp- bygginga.

Sendingene fra Radio Tirana kan fås inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider: Kl. 07.30-08.00 i 31 og 42 Kl. 17.30-18.00 i 31 og 42 Kl. 19.30-20.00 i 31 og 42 Kl. 21.30-22.00 31m/42m Kl. 23.00-23.30 31m/42m og 215 meterbandet.

Studier i Marxismen-Leninismen

Imperialismen (2):

IKKE TILFELDIG POLITIKK, MEN ØKONOMISK SYSTEM

Behovet for studier i revolusjonær teori omkring imperialismen og imperialistisk rivalisering stiger stadig, i takt med at motsetningene mellom dagens to store imperialistblokker under ledelse av USA og Sovjet tilspisser seg.

Arbeiderklassen må

forberede seg på enten å hindre en ny imperialistisk krig ved å gjøre sosialistisk revolusjon, eller forvandle en slik krig - om den bryter ut - til en revolusjonær krig mot all imperialismen, inkludert det "egne" borgerskapet.

For å bidra til dette, startet vi i forrige nr. en serie i fire deler, vesentlig basert på Lenins bok "Imperialismen som kapitalismens høyeste stadium" fra 1917. Vi tok da opp spørsmålet om kapitalleksporten, i lys av de problemer som det norske borgerskapet i dag har

med hva det skal gjøre med oljemilliardene. Denne gangen tar vi for oss de vesentlige kjennetegn ved imperialismen, som et særskilt stadium i kapitalismens utvikling.

Innledning

Forrige gang kom vi noe vill-ledende til å skrive at "kapitaleksporten er et ufravikelig kjennetegn ved det stadium som det kapitalistiske verdenssystemet nådde ved begynnelsen til vårt århundre".

Dette må ikke forstås slik at for at et land skal kunne kalles imperialistisk, må det eksportere kapital. Det som avgjør om et land har nådd det imperialistiske stadiet, er om landets økonomi er preget av overgangen fra gammeldags kapitalistisk frikonkurranse til moderne kapitalistiske monopoler.

Et slikt utviklingsnivå vil samtidig bety at det er preget av en stadig tendens til såkalt overakkumulasjon av kapital, dvs. det er produsert mer kapital enn kapitalistene finner det lønnsomt å investere på ny. (Lønninger og andre "kostnader" synes for høye, slik som i Norge i dag.) På et slikt utviklingstrinn blir kapitalleksporten - til forskjell fra eksporten av varer - et karakteristisk kjenne-

tegn. Dette uavhengig av om en imperialistisk økonomi ikke til enhver tid eksporterer kapital.

Kapitaleksporten - og imperialistenes tilsvarende økonomiske, politiske og militære kamp om markeder og innflytelsessfærer - er ikke noe som springer ut av kapitalistenes onde vilje, men av økonomiske systemlover som gjør den tvingende nødvendig. Rivaliseringen om verdensherredømmet er dermed heller ikke det samme som en vilkårlig valgt politikk som imperialistene fritt (eller ufritt) kan skifte ut med en annen politikk, men en økonomisk nødvendighet. Og selv om noen imperialistiske land på bestemte tidspunkter er større og sterkere enn andre, så deltar alle, også mindre, imperialistiske land i denne rivaliseringen - ut fra den samme økonomiske nødvendigheten.

Imperialismen er ikke av den grunn alltid en krigersk eller åpent undertrykkende politikk. Den kan ta tilsynelatende vennlige og fredelige former. Sverige opphørte

ikke å være et imperialistisk land da det på et tidlig tidspunkt støttet Vietnam mot USA. Det forsøkte bare på denne måten å vinne innpass for sine egne imperialistiske interesser. Heller ikke f.eks. Norges støtte til frigjøringsbevegelsen i Zimbabwe har noen gang vært av en ikke-imperialistisk karakter.

Et land er, og må være imperialistisk i den grad det er et utviklet monopolkapitalistisk land, uansett hva slags konkret politikk det til enhver tid fører for å fremme sine røveriske interesser. Kampen mellom de imperialistiske land skifter stadig fra fredelige til ufredelige, og tilbake til fredelige former igjen. - Bare arbeiderklassens sosialistiske revolusjon kan gjøre slutt på imperialismen og alle dens mer eller mindre utspekulerte framstøt.

De forskjellige imperialistiske land utvikler seg alltid ulikt og ujevnt, ut fra de forskjellige utgangsbetingelsene som til enhver tid er tilstede. Dette betyr at den impe-

rialistiske rivaliseringa alltid i siste instans må ta form av mer omfattende omfordelingskriger. F.eks. var Tyskland og Japan etter 2. verdenskrig økonomisk svake imperialistland som ikke hadde behov for å rokke ved USAs ledende stilling i verdensmålstockk. Nå er denne situasjonen nærmest snudd opp-ned. - Videre var det først Krusjtsjovs borgerlige kontrarevolusjon som gjorde Sovjet til et imperialistisk land som må ekspandere utover for å avdempe de voksende økonomiske problemene og klassemessige motsetningene innen Sovjetunionen.

Dagens nye skjerpning av den økonomiske krisa i det imperialistiske verdenssystemet gjør sitt til at omfordelingen av imperialistlandenes makt og innflytelse i de forskjellige verdensdeler tar stadig mer ufredelige former, og på ny vil ende i verdenskrig. Ingen reformer eller annen flikking på systemet kan hindre dette. Bare proletariske revolusjoner i de imperialistiske land selv kan sette en stopper for det

stadig tilbakevendende barbariet under imperialismen.

Spørsmål til diskusjon:

1. Betyr monopolene/imperialismen at kapitalismen og dens "frie" konkurranse oppheves?
2. Hva er de viktigste kjennetegn ved imperialismen?
3. Hva er forholdet mellom imperialismens økonomi og politikk?
4. Hvordan løser imperialismen sine indre motsetninger?

(Forrige gang hadde tre av fire studiespørsmål ved en feil falt ut. Vi bringer derfor her de fire spørsmålene på ny: 1. Hva er grunnlaget for de økonomiske krisene under imperialismen? 2. Hvorfor blir kapitalleksporten karakteristisk ved imperialismen? 3. Hvilke følger får oljeinntektene for den norske borgerstatens militær- og utenrikspolitikk? 4. Hvordan må kampen om oljemilliardene føres?)

IMPERIALISMEN SOM ET SÆRSKILT STADIUM I KAPITALISMEN

(Sammendrag av VII. kapitell av Lenins bok om imperialismen.)

Imperialismen betyr en videreutvikling og direkte fortsettelse av kapitalismens grunnegenskaper, som dermed er i ferd med å forvandle seg til sin egen motsetning. Det økonomisk fundamentale i denne prosess er at de kapitalistiske monopoler avløser den kapitalistiske frikonkurranse. Fri konkurranse er grunnegenskapen hos kapitalismen og vareproduksjonen i det hele tatt. Monopolet er den direkte motsetning til frikonkurransen, men frikonkurransen selv begynte midt for øynene på oss å forvandle seg til monopol. Og samtidig ser vi at mo-

opolene ikke opphever den frie konkurranse som de er vokst fram av, men består ved siden av og over den. På denne måten framkaller de en rekke særlig krasse og skarpe motsetninger, gnidninger og konflikter. Monopolet er overgangen fra kapitalismen til en høyere ordning.

Skulle en gi en så kort definisjon av imperialismen som mulig, så måtte en si at imperialismen er kapitalismens monopolistiske stadium. Imperialismen inneholder bl.a. følgende 5 viktige kjennetegn:

1. konsentrasjon av

produksjon og kapital har nådd et så høyt utviklingsnivå at den har skapt avgjorte monopoler som spiller en avgjørende rolle i det økonomiske liv,

2. bankkapitalen er smeltet sammen med industrikapitalen, og det er skapt et finansoligarki på grunnlag av denne "finanskapital",

3. capitaleksporten, til forskjell fra vareeksporten, får særlig stor betydning,

4. det oppstår internasjonale monopolistiske kapitalistsammenslutninger som deler verden mellom seg, og

5. jordens territoriale oppdeling mellom de kapitalistiske stormakter er avsluttet. Imperialismen er kapitalismen på det utviklingstrinn da monopolenes og finanskapitalens herredømme er skapt, da capitaleksporten har fått framtreddende betydning, da verdens oppdeling mellom de internasjonale truster er begynt og oppdelingen av jordens hele territorium mellom de største kapitalistiske land er avsluttet.

Når en oppfatter imperialismen på denne måten, utgjør den et særskilt stadium i kapitalismens utvikling.

Ikke alle har oppfattet imperialismen slik. F.eks. den mest framtreddende teoretiker i den 2. Internasjonals epoke (1889-1914), Karl Kautsky, hevdet alt i 1914 at imperialismen ikke må oppfattes som en slik "fase" eller et trinn i det økonomiske liv, men som en bestemt politikk som finanskapitalen "foretrekker" å føre. På denne måten skilte Kautsky imperialismens politikk fra dens økonomi, og tenkte at det også var mulig at finanskapitalen kunne føre en ikke-imperialistisk politikk. Det tar seg ut som om monopoler i det

økonomiske liv kan forenes med en ikke-monopolistisk, ikke-voldelig, ikke-anneksjonistisk framgangsmåte i politikken. Det tar seg ut som om verdens territoriale oppdeling, som er fullført nettopp i finanskapitalens epoke og danner grunnlaget for de nåværende særpregede former for konkurranse mellom de kapitalistiske stormakter, kunne forenes med en ikke-imperialistisk politikk. Resultatet er en tilsløring, en mildning av de fundamentale motsetninger innenfor kapitalismens siste stadium, istedenfor en avsløring av deres dybde. Resultatet er borgerlig reformisme istedenfor marxisme.

Andre, mer kyniske sosialdemokrater sier at imperialismen er den moderne kapitalisme, kapitalismens utvikling er uunngåelig og representerer et framsteg, folkelig betyr også imperialismen et framsteg, og vi bør tilbe og lovprise

imperialismen! Kautsky svarer på dette med å si at imperialismen ikke er den moderne kapitalisme, men bare en av formene for den moderne kapitalismens politikk, og vi kan og bør bekjempe denne politikk, bekjempe imperialismen, anneksjoner osv.

Ved første øyekast synes dette svaret å være nokså rimelig, men i virkeligheten betyr det en finere, mer tilslørt og derfor farligere propaganda for en forsoning med imperialismen. For en "kamp" mot trustenes og bankenes politikk som ikke rører ved det økonomiske grunnlag for trustene og bankene, går ut på borgerlig reformisme og pasifisme, på harmløse og fromme ønsker. Det er å bortforklare de bestående motsetninger, å glemme de viktigste av dem istedenfor å avdekke dem i hele deres omfang.

Arbeiderklassen har verken interesse av å til-

be eller å tilsløre imperialismen, men av å styrte den - og dermed hele det kapitalistiske systemet.

Kautsky hadde også en teori om at imperialismen, økonomisk sett, kunne utvikle seg videre til en ultra-imperialisme, dvs. en overimperialisme, en forening av imperialismen i hele verden, en fase hvor de ikke kjemper seg imellom, en fase hvor kriger under kapitalismen er opphevet, og hvor "den internasjonalt forbundne finanskapital utbytter verden i fellesskap".

Også dette er en teori som idylliserer imperialismen. Den gir bl.a. næring til den grunnfalske tanke som gir vann på møllen til dem som forsværer imperialismen - at finanskapitalens herredømme avsvækker ujevnheterne og motsetningene innen verdensøkonomien, mens det i virkeligheten forsterker dem.

Det karakteristiske for imperialismen er derimot at det stadig hersker og oppstår misforhold mellom de enkelte imperialistiske landenes og blokkenes økonomiske styrke og deres innflytelse og dominans omkring i verden. De enkelte land vokser stadig i et ytterst uensartet tempo. De internasjonale karteller, som Kautsky betrakter som spirene til ultra-imperialismen, frambyr ikke de nettopp eksempler på oppdeling og nyoppdeling av verden, på overgang fra fredelig oppdeling til ufredelig og omvendt? De nyoppdeler verden på grunnlag av nye styrkeforhold som endrer seg på en høyst ufredelig måte.

Finanskapitalen og trustene avsvækker ikke ulikhetene i veksttempoet i de forskjellige deler av verdensøkonomien, men forsterker dem. Men så snart styrkeforholdene endrer seg, hvordan skal da under kapitalismen

motsetningene løses uten med makt?

Hurtig vokser kapitalismen i koloniene og i de oversjøiske land. Og blant disse landene selv oppstår det nye imperialistiske makter (Japan). Verdensimperialismens kamp skjerpes. Den tribut finanskapitalen tar fra de særlig innbringende foretak i koloniene og de oversjøiske land, vokser. Ved fordelingen av dette byttet tilfaller brorparten land som ikke alltid står lengst framme når det gjelder tempoet i utviklingen av produktivkreftene.

En må spørre: Hvilket annet middel enn krig kan det på kapitalismens grunn finnes til å fjerne misforholdet mellom utviklingen av produktivkreftene og akkumulasjonen av kapital på den ene siden og fordelingen av kolonier og "innflytelsesfærer" for finanskapitalen på den andre siden?

SKREKK & GRU

Pirat-"Røde Fane" nr. 1/80

Proffene i AKP-bevegelsens ledelse har i alle år vært opptatt av å beholde sitt image som holdningsløse og lettlyrte småborgere. I disse tider er det sjølsagt viktig å vise hvor grundig "firer-bandene" og de albanske kommunistene har tatt dem ved nesa. De skal sogar ha lurt AKP-reformistene til å innta, i formen, radikale og endog sosialistiske standpunkt ved enkelte anledninger. Det var til og med en tid da sjefs-ideologene i bevegelsen gjorde et halvhjertet forsøk på å ta Lenin høytidelig (sies det)!

Ikke riktig slik i dag. I dag gjøres det fortvilte forsøk på å innta "selvstendige" (?) standpunkt. "Tenk sjøl!", blir parola. Vi følger med formann Pål i hans forsøk på å innta et nytt og lysende standpunkt i ei så viktig sak som rocken. Det var med stigende interesse vi leste hans dyptpløyende teoretisering over nevnte problem i pirat-"Røde Fane" nr 1/80, med tilhørende sjølkritikk: "Jeg mener kort og godt at jeg kan kritiseres for å ha kolportert (bragt

videre. -red.) ukritisk en del dogmatiske kulturteorier spesielt fra Albania i samband med rockediskusjonen." Visst, visst. Vi tenker også med skrekk på AKP's ukritiske kolportering av "firer-bandens" og Mao Tsetungs kamp mot renegaten Teng. (AKPs ukritiske hyldest til den samme i dag er en helt annen sak!) Dette som to eksempler på AKPs "ukritiske kolportering". Men fra spøk til det som verre er:

I en annen artikkel kommenteres Stalins holdning til pamfletten "Den russiske tsarismens utenrikspolitikk" av Engels. Der spørres det etter hvilke grunner Stalin hadde for å gå imot spredning av pamfletten i masseopplag i 1934. Og svaret som har blitt uttenkt er følgende: "Det er rimelig å tro at dette hadde med Engels analyse og beskrivelse av tsarismens utenrikspolitikk å gjøre, og at det derfor er den tradisjonelle russiske sjåvinismen som ligger under. Det fins sjølsagt ikke noe "bevis" for dette. Men Stalins utenrikspolitikk seinere, både før (f.eks. delinga av Polen) og etter

(politikken overfor Øst-Europa og Japan) 2. verdenskrig gir grunnlag for at det fans sjåvinistiske tendenser alt i 1934."

Disse påstandene åpner for fantastiske koneskvenser (som AKP ikke vil ta - foreløpig); de russiske kommunistene nådde ikke utover den tsaristiske tradisjons rammer; Sovjet var sjåvinistisk (eller: sosialimperialistisk) allerede i 1934; den 2.

verdenskrig må ha vært en imperialistisk omfordelingskrig; dermed må kontrarevolusjonen i Sovjet ha skjedd i 1934 eller tidligere (jfr. der såkalte Kommunistforbundet). Dette blir stående i sterk kontrast til NKS' nye fabuleringer omkring hvorvidt Sovjet av i dag er å regne som sosialistisk og sosialimperialistisk eller kapitalistisk og sosialimperialistisk.

Det er spennende og morsomt å følge med i de forskjellige manøvreringene som skjer i AKP-bevegelsen for tida. De som trodde at de revisjonistiske opprætninga var fullkommen i AKP har tatt grundig feil. Det kan ennå bli verre - og det blir det sikkert.

TIL NÅVÆRENDE OG TIDLIGERE ABONNENTER AV DEN RØDE ARBEIDEREN

Dette 1.mai nr. sendes til både nåværende og tidligere abonnenter av den røde Arbeideren. Både for å oppfordre nye lesere til å abonnere. Og for at tidligere abonnenter skal få anledning til å vurdere abonnement på nytt etter gjenreisning av Kommunistisk Arbeiderforbund som en kommunistisk partibyggende organisasjon.

Som leserne av 1.mai nr. vil legge merke til, har drA endra karakter. Den røde Arbeideren er igjen - etter avskallinga av opportunistiske elementer ved siste landsmøte - blitt ei revolusjonær avis av og for arbeiderklassen. Vi ber derfor tidligere abonnenter og nye lesere å stille seg solidarisk med organisasjonen

i kampen mot det kapitalistiske utbyttersystemet og for den sosialistiske revolusjon. Et første bidrag til dette, er å tegne abonnement på avisa og verve nye abonnenter for oss.

Skriv til vår postboksadresse:

Postboks 2863 Tøyen, Oslo 6.

1. MAI 1980

KLASSE MOT KLASSE

Nei til lønnsnedslag! La borgerskapet betale sin egen krise!
Forsvar den lokale forhandlingsretten: Styrk den lokale kampen!
Sett Lo-byråkratiet tilside, bruk egne streikekomiteer!
Vend erstatningskrav og lockout-trusler til en boomerang mot NAF!
Avvis arbeidstvistloven og Arbeidsretten!
Tvers gjennom lov til seier!

Nei til oljekapitalens pokerspill med arbeidernes liv - styrk sikkerheten i oljeboringa!
Full lønnskompensasjon uten betingelser ved arbeidsløshet!
Nei til statens rasering av helse- og sosialtjenesten!
Arbeiderklassens kvinner og menn - likestilling i kampen for sosialismen!
Støtt samenes kamp for demokratiske rettigheter mot norsk imperialisme!
Opphev innvandringsstoppen - kamp mot all rasisme og nasjonalsosialisme!

Vær på vakt mot oppløpslover og styrking av statens voldsapparat!
Amerikanske marinesoldater til Norge - en trussel mot arbeiderklassen!

De imperialistiske supermaktene, USA og Sovjet, rivaliserer om verdensherredømmet og truer verdensfreden!

Sovjet ut av Afghanistan!
På vakt mot USAs framstøt i Gulf-området!
Støtt det eritreiske folkets frigjøringskamp under EPLFs ledelse! Støtt Eritrea-fronten!
Fritt Palestina!
Fram for den nasjonaldemokratiske frigjøringskampen under arbeiderklassens ledelse!

Proletarer og undertrykte folk og nasjoner, foren dere!
Avslør Dengs nye sosialimperialistiske Kina!
Forsvar proletariatets diktatur i Albania!

Imperialismen betyr krise, fascisme og krig!
Nei til det imperialistiske "fedrelandsforsvaret" - vend våpnene mot borgerskapet!
Vend imperialistisk rivalisering til sosialistisk revolusjon!
Sosialisme eller barbari!

Uten en revolusjonær teori, ingen revolusjonær bevegelse!
Uten et kommunistisk parti, ingen proletarisk revolusjon!
Studer marxismen-leninismen, bygg det kommunistiske partiet!

SLUTT OPP OM KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND!

1. MAI
møte

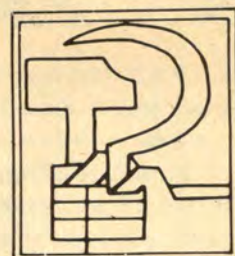

Kommunistisk
Arbeiderforbund

I OSLO

I Deichmanske bibliotek -
Grünerløkka, Schous plass 10
Kl: 19.30

Hovedtale v/Harald Berntsen
Faglig apell
Internasjonale apeller (EPLF)
Kultur og kameratslig samvær
Entre kr. 10.-

SOSIALISME I SOVJET OG KINA?

I Kina har det nye borgerskapet i den seinere tida ved gjentatte høve tatt opp spørsmålet om hva slags politisk/økonomisk system en har i Sovjet Unionen i dag. Vårt hjemlige AKP har dermed naturlig nok fått det travelt med å revurdere sine standpunkter også. Tidligere har som kjent Deng og co. gått tilbake på Maos og KKP's karakteristikk av Titos Jugoslavia som et kapitalistisk land. AKP kunne på det tidspunktet ikke helt følge sine kinesiske læremestre.

Da kineserne nå også ser ut til å ha kommet fram til ny visdom m.h.t. Sovjet er det vel neppe noen som lar seg forhindre av det.

Det hevdes at Sovjet fortsatt er et sosialistisk land, men at det i tillegg må karakteriseres som aggressivt og ekspansjonistisk. At også AKP, jfr siste utgave av deres student-tidskrift "Materialisten", nå synes å mene det samme, er det vel kanskje noen flere som er forundret over. Men både fra kinesernes og AKP's side er dette bl.a. et uttrykk for bestrebelsene for fortsatt å kunne definere Kina som sosialistisk uten å komme i for store selvmotsigelser.

At forsvaret av dagens Kina røyner på for AKP er det ikke tvil om. Daglig melder "Klassekampen" om "ubehagelige"

ting fra Kina: Kina skal eksportere billig arbeidskraft til Vesten, "Folkets Dagblad" angriper sine egne standpunkter under den "Store polemikken" med Krustsjov, Berlinguer, den fremste representanten for "Eurokommunismen" drar til Kina på partibesøk, etc. Selv om det meste av slike meldinger bare synes å bli rolig registrert av avisa er det klart at meldingen om å eksportere et milliontall kinesiske arbeidere til Midt-Østen og andre land for at disse skal arbeide som fremmedarbeidere ved industri-anlegg eid av USA og andre imperialist land, nok har falt avisa tungt for. Det er også ting

som tyder på at det kan rakne helt for AKP slik at de også i ord vender sosialismen ryggen dersom det er opportunt. Ordet sosialisme synes å ha blitt et skittent ord som de muligens må kvitte seg med eller i alle fall mest mulig unngå. Følgende sitat er hentet fra "Klassekampen"s referat fra NKS (AKP's studentorganisasjons) nylig avholdte landsmøte: "Det var mye idealisme i utgangspunktet: I Vietnam og Kina var alt bra. Sosialismen var et helt uproblematisk begrep. Men så ble Vietnam det motsatte av det vi trodde. Og utviklingen i Kina stiller stadig nye

spørsmål. Dermed raknet illusjonene om at frigjøring og sosialisme var enkelt. Dette slo spesielt ut blandt intellektuelle tror jeg." Men NKS har kommet over problemene: "Vi har blitt mer voksne og erfarne". Aktiviteten skal kanaliseres over på småborgerlig fagkritikk og interessekamp. Den ubehagelige sosialismen legges i beste fall på hylla i første omgang, på sikt vil den nok bli angrepet og utskjelt. I den sammenheng kan det være godt å ha "sosialistiske land" som Sovjet og Kina å vise til.